

Paměť národa – post scriptum

Poděkování

Lence Táborské – za skvělé a pečlivé metodické vedení a trpělivost.

Danielu Hádlovi – hudebnímu producentovi, za souhlas s účastí při rozhovoru s ním.

Daniele Bakerové – Fejtkové – za skvělou přípravu kluků pro práci s mikrofonem.

Katce Svátkové – za skvělou práci v rozhlasovém studiu.

Josefu Faktorovi – archiváři Arcibiskupství pražského za odborné provedení archivem.

Tereze Pýchové – Arcibiskupství pražské za cenné rady.

Ladislavu Klímovi – kostelníkovi sv. Anny, za odborné provedení všemi zákoutími kostela.

páteru Vítu Uherovi – za umožnění nahrávání rozhovoru s prof. V. Wolfem ve farním centru sv. Prokopa na Žižkově.

Jakub Gajdáček

„Zapojení do projektu Paměť národa mě velmi bavilo. Pan učitel nás vzal do kostela sv. Anny, a za to jsem byl rád. Dozvěděl jsem se mnoho nového. Hodně věcí jsem z toho nevěděl. Pamětník Václav Wolf, byl zajímavý člověk. Moc děkuji za to, že jsme se spolu potkali. Na jeho pohřbu v kostele jsem o něm hodně přemýšlel. Zajímavá zkušenost.“

Tomáš Rudolecký

„Přiznám se, že jsem šťastný z práce na projektu Paměť národa. Poprvé v životě jsem se setkal s knězem. Díky jeho vyprávění jsem si uvědomil, jak to bylo ošklivé, když po někom šlo STB. V páteru Wolfovi jsem objevil silnou osobnost. Setkali jsme se s ním na konci jeho života, a to nikdo z nás nemohl tušit. Bavilo mě podílet se na tomto projektu.“

Petr Dvořák

Když jsem se k tomuto projektu přihlásil, myslel jsem si, že je to dobrý nápad. Po nějaké době jsem zjistil, že to obnáší spoustu úsilí a práce. Ale když jsem začal pracovat, uklidnil jsem se a bylo to docela „fajn“. Byli jsme v kostele sv. Anny a na Arcibiskupství pražském. Můj pocit je vcelku dobrý. Jediné z čeho mám obavy, je výstup na pódiu.“

Mgr. Josef Meszáros

„Vedle povolání učitel, pracuji jako redaktor. Shodou okolností jsem dělal rozhovor s Liborem Duškem, který zachycuje živou historii prostřednictvím pamětníků v Krkonoších. Když za mnou přišla kolegyně, zda bych letos nevezl vedení týmu Paměť národa, neváhal jsem a i přes svou vyčerpávanost jsem souhlasil.“

Jak jsme se dali s kluky dohromady? Drsně, jak je mým zvykem. Vyhlásil jsem ve třídě, že hledám největší zlobily, řekl jsem přímo grázly... Přihlásil se Jakub, Tomáš a Petr. S každým jsem si vytvořil zvláštní pouto důvěry. Každý je úplně jiný. Jejich radost a zápol z postupného objevování, to je pro mě největší odměna. Zejména, když si kamarádsky plácáme dlaněmi, abychom se povzbudili, podrželi.

A největší šok? Přijedu do Městského divadla ve Zlíně a v hereckém klubu na mě velmi dobrá kamarádka Naďa z Uherského Hradiště spustila: „Tak ty prý děláš paměť národa...“

Ještě jednou díky.“

V Praze 27. května 2019